

Köd előttem, köd utánam...

„A ködnek anyja a völgy, apja a hegy, sírásója a szél és siratója a napsugár. A külszági ködöt nem ismerem. Ott talán a hegyeken is megterem, de nálunk jobbra a völgyek teknőjében születik – néha már nyáron – és csak akkor megy apjához látogatóba, ha nagyra nőtt. De ekkor már rendesen november van.”

Időnként talán megengedhetem magamnak azt a szerzői-szerkesztői különbséget, hogy a tárgyilagosságra törekvő erdőmélyi tájérték bemutatások, földtani, történeti, néprajzi, helytörténeti leírások sorába az emberközelség arcát is becsempészem, egy-egy erdőesztétikai élmény meg- és felidézésével.

Tettem ezt korábban is az erdei csend fontosságára vagy a tél kisebb-nagyobb formái varázsaira hívva fel a kedves Olvasó figyelmét, hiszen az adatok, számok, feladatok, célok misztikáján túl, van másfajta, kevésbé kézzel fogható, nevesíthető dimenzió is erdeink mélyén, a hektáronkénti fatömeg vagy a természetességi kategória besorolások hazáinak értelmezési tartományán kívül esve.

Most november van, a színes lombtakaró lassan avartakaróvá változik, közeleg a Karácsony, ideje van, ideje lenne(?) a békés szemlélődésnek, az elgondolkodásnak, a meglassúdásnak, az Ünnepe előtti feltöltökezésnek. Van-e alkalmasabb természetes környezet erre a ködbe burkolózó erdőnél, legyen az a síkvidéken, vagy a hegyekben?! Fekete István bevezetőbe idézett sorai is bizonyíték erre.

Kevesen szeretjük a ködöt. Szürke, hideg, rideg, unalmas hangzanak el többnyire város-lakó és a város szürke, rideg, hideg és unalmas falai közül ritkán kiszabaduló embertársaink sommás véleményei. Pedig kevés valós élményük van és lehet az igazi ködről, a ködben rejtőző csodákról, a fák törzsén végigfolyó ködcsep-

pek halk surranó, neszező hangjairól és a ködben megélhető egyedi magány fenségességéről. És arról, hogy a szürke, felszínközeli vízgőz kicsapódás, mint egy nemes palást miként emeli ki az őszi erdők finom pasztelszíneit. Erdész embereknek ezeket talán nem is kell különösebben körülírni.

De ne én beszéljek tovább a ködről, idézzük meg ismét az erdőjárás irodalmi nagymesterét, hiszen amit és ahogyan ír, abban minden benne van.

„Szeretem a ködöt, amely eltakar és egyedül lehetek benne. Szeretem a ködöt, mert csend van benne, mint egy idegen országban, melynek lakója a magány, királya pedig az Álom. Szeretem a ködöt, mert túl rajta zsongó jólét, meleg kályha, ölelésre tárt karok és mesék vannak, melyek talán valóra válnak. Szeretem a ködöt, mert eltakarja a múltat, a jövőt és a jelen is olyan homályos benne, hogy talán nem is igaz.”

Szöveg: **Nagy László**

Kép: **Bodó Mónika, Nagy László**

Idézetek: **Fekete István: Köd Öreg utakon novellásgyűjtemény**